

dog enige om den Kendsgerning, at intet af de andre Navne var i den Grad politisk kendetegnende som Hørups. Hvor store Betingelser den nuværende Konseilspræsident og den nuværende Justitsminister havde med Hensyn til politisk Arbejde og Udvikling, kommer ikke Sagen ved, men at deres Navne paa det Tidspunkt havde saa stærk en Understregning af politisk Farve som Hørups, tror jeg dog ikke. Da nu dette Navn svandt bort, er det rimeligt nok, at naar man kun har bygget paa Navnene, kom Forholdene let til at se noget vanskeligere ud end tidligere. Hvor en Plante gaar ud, vokser der altid en anden op, saaledes gaar det altid til. Derved gives der Lys og Luft i en vis Retning, og jeg betragter det som utvivlsomt, hvad vistnok ogsaa hele Landet gør, at dette — Hørups Død — gav Luft særlig for den nuværende Justitsministers Udvikling. Det var sikkert derved, at Betingelserne kom til Stede, for at hans Navn og hans Gavn kunde vokse frem mere udpræget og markeret, end det ellers havde været muligt. Denne Kendsgerning er vistnok saa absolut sikker, at jeg ikke tror, der er noget forkert ved at nævne den.

Men naar det nu gik saa vidt mellem Jul og Nytaar, at det endte med en hel gennemgribende Forandring, hidrørte dette jo fra, at fire af de gamle Ministre satte Luntten under sig selv, under deres eget Kabinet og sprængte sig selv i Luften. Det kunde maaske ikke være andet, og saa er der i og for sig ikke noget at sige til det. Jeg kender nu ikke Grundene dertil og kan derfor ikke paapege Hensigtsmæssigheden deraf, thi de Grunde, som officielt ere til at faa fat paa, oplyse ikke rigtig noget. Jeg har som Medlem af det store Parti ikke andre Grunde at give derfor, end hvad ethvert Menneske kan læse sig til i Aviserne eller faa at vide paa anden Maade. Andet foreligger ikke for mig med Hensyn til denne store indgribende Forandring. Det stærkeste Udtryk for Begrundelsen deraf var det: at naar Krigsministeren skulde gaa, skulde Marineministeren ogsaa. Jeg forstaar nu ikke den Logik eller Taktik. Naar man har to Mænd — lad mig sige i Almindelighed to Arbejdskræfter —, som have en Opgave at løse, og den ene arbejder flittigt paa Opgaven, medens den anden arbejder absolut imod den, maa der ganske sikkert komme det Tidspunkt, hvor man siger: det gaar ikke længere med disse to Kræfter. Man siger dog selvfølgelig i saa Til-

fælde, at det er den, der arbejder imod de Betingelser, man forudsatte, som maa fjernes og erstattes med en ny Kraft, men at man derfor ogsaa skal fjerne den anden, som har gjort det Arbejde, man forlangte, forstaar jeg ikke. Det er jo dog ganske sikkert, at Marineminister Jöhnke ikke, saa vidt jeg ved, har haft noget som helst udestaaende med dette Ting eller Dele deraf. Jeg ved ikke noget deraf, og hvis nogen ved det, vilde jeg ønske, han vilde sige det, og det saa fyldig og klart, at det kunde være lidt til Vejledning i saa Henseende. Hvordan det vilde være gaaet, naar vi en Gang stode ved den endelige Løsning af den store Forsvarssag med Marineminister Jöhnke, det kan jeg ikke profetere om, det tør jeg ikke sige. Det vilde vi have set, naar den Tid var kommen, men der er intet, der taler i Retning af, at den Ordning, vi vilde have faaet, ikke vilde have været mulig og tilfredsstillende, intet, der peger i Retning af, at denne Ministers Ønske var andet end saa nær som muligt i Overensstemmelse med dette Ting og det Parti, han repræsenterede, at føre Forhandlingerne og skaffe Resultatet af en ny Forsvarsordning, saaledes som dette Ting maatte ønske det. Der er intet, der, mig vidende, tyder i nogen anden Retning, og derfor forstaar jeg slet ikke den Argumentation, at da Krigsminister Madsen ikke vilde arbejde for Venstre, skulde Marineminister Jöhnke, som vilde arbejde for Venstre, af Vejen med det samme. Nu har man ganske vist henvist til, at der saa tidt var Uoverensstemmelse og indbyrdes Brydninger i administrativ Henseende mellem de to Ministre. De Eksempler, som ere nævnte, ere for mig ret smaa og ret svage og bevise ikke noget i den Henseende, og i hvert Tilfælde ere de ikke af en saa indgribende Karakter, som skulde til for at styrte et Ministerium, det er jo umuligt. Man maa forudsætte, at der har været andre ledende Aarsager og Hensyn, og man kan jo ogsaa efter hele Udviklingen nogenlunde se dem, i alt Fald kan man stille en stærk Sandsynlighed op i den Henseende.

Efter alt, hvad der ligger for, maa man forudsætte, at Opfattelsen hos de fire Ministre, som sprængte Ministeriet, har været den at søge et nyt Ministerium, et nyt Kabinet dannet af en anden, mere ensartet S sammensætning — man kunde ogsaa gerne sige „ensidig“; det Udtryk er ikke saa pænt, men i og for sig er det sikkert nok lige saa betegnende, og der er jo heller ikke noget uværdigt eller uhæder-